Боби саду дуюм — Вақте ки ҳаёт аз мувозинат мебарояд

Эҳтимол шумо борҳо дидаед, ки чӣ тавр чизе мувозинати худро гум мекунад. Он ба таври аҷиб ба як тараф овезон мешавад ё ба таври хатарнок меларзад. Вақте ки чизе дар мувозинат аст, он рост меистад ва бе мушкил кор мекунад.

Ҳаёти баъзе одамон шакли нодуруст гирифтааст ё кач шудааст, зеро дар он мувозинат вуҷуд надорад. Чунон ки ҳар як ашёро метавон рост кард ё ҳаракати онро ба ҳолати муътадил даровард, ҳамчунин ҳаётеро, ки бар асари аз даст рафтани мувозинат шакли нодуруст гирифтааст, метавон рост кард, агар ҳама чизро дуруст ба ҷо оварем.

Ҳаёти бе мувозинат — меҳнати вазнин аст. Дар Инҷили Матто 23:23–28 Исо нишон дод, ки чӣ гуна ҳаёти бе мувозинат инсонро ба интихоби нодуруст оварда мерасонад.

Матт 23:23-28: "23 Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки аз наъно, бодиён ва зира ушр медиҳед, лекин бузургтарин аҳкоми шариат, яъне доварӣ, марҳамат ва имонро тарк кардаед; мебоист онҳоро ба ҷо оварда, инҳоро низ тарк намекардед. 24 Эй пешвоёни кӯр, ки пашшаро софӣ карда, шутурро фурӯ мебаред! 25 Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки беруни пиёла ва табақро тоза мекунед, дар сурате ки даруни онҳо аз дуздӣ ва ифроткорӣ пур аст. 26 Эй фарисии кӯр! Аввал даруни пиёла ва табақро тоза кун, то ки беруни он низ тоза бошад. 27 Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки ба қабрҳои сафед кардашуда монанд мебошед, ки аз берун зебо менамоянд, лекин дарунашон аз устухонҳои мурдагон ва ҳар хел нақосат пур аст; 28 Ҳамчунин шумо низ ба зоҳир ба назари мардум одил менамоед, лекин дар ботин аз риёкорӣ ва шарорат пур ҳастед."

Аз таълимоти Исо ман мехоҳам нишон диҳам, ки чӣ гуна АМАЛҲО натиҷаи аз мувозинат баромадани ҳаёти мо мешаванд.

ЯКУМ, ҲАЁТ ВАҚТЕ АЗ МУВОЗИНАТ МЕБАРОЯД, КИ МО ИТОАТКОРИИ ИНТИХОБӢ МЕКУНЕМ. Исо дар бораи он сухан гуфт, ки онҳо чӣ тавр ушр медоданд. Ушрро қонуни Мусо муқаррар карда буд. Онҳо бояд ушри худро ба маъбад меовардаанд. Онҳо бояд аз тамоми ҳосили худ, аз корҳои кишоварзӣ ё дигар даромадҳояшон як қисми муайян — даҳяки онро — гирифта, ба маъбад меовардаанд. Ин барои таъмини зиндагии касоне, ки дар маъбад хизмат мекарданд, истифода мешуд.

Исо гуфт, ки онҳо ҳатто аз наъно, бодиён ва зира ушр медоданд. Инҳо гиёҳҳое буданд, ки дар боғҳояшон мерӯиданд ва онҳо онҳоро барои бӯи хушашон дӯст медоштанд. Онҳо кӯшиш мекарданд, ки ҳатто аз ҳосили ин гиёҳҳо даҳякро ҷудо кунанд. Ва Ӯ гуфт: «Шумо инро ба ҷо меоред, вале муҳимтарин чизҳои шариат — адолат, марҳамат ва имонро — тарк мекунед».

Мебинед, ки ин чӣ гуна онҳоро аз мувозинат берун кард? Онҳо дар итоаткории худ интихобӣ буданд. Онҳо ба ушри гиёҳҳои боғ хеле бодиққат буданд, аммо ба чизҳои муҳимтарини шариат аҳамият намедоданд. Исо гуфт, ки адолат, марҳамат ва имон нодида гирифта шудаанд.

Адолат ба таъмини амнияте дахл дошт, ки онҳо бояд дар ҷомеаҳои худ таъмин мекарданд. Марҳамат ба муносибатҳо дар ҷомеа дахл дошт ва агар адолат риоя мешуд, он низ бояд зоҳир мегардид. Имон бошад, ба муносибати худи инсон бо Худо

дахл дошт. Исо нишон дод, ки онҳо ҳамаи инро нодида мегирифтанд. Ин онҳоро аз мувозинат берун мекард.

Ҳаёт ҳамеша аз мувозинат мебарояд, агар инсон итоаткории интихобиро пеш гирад. Вақте ки масъалаҳои муҳимтарини шариат иҷро намешаванд, ҳаёт аз мувозинат мебарояд: ба як тараф майл мекунад ё ба таври хатарнок меларзад.

Боз як амали дигаре ҳаст, ки ҳангоми аз мувозинат баромадани ҳаёт ба вуҷуд меояд.

ҲАЁТ ВАҚТЕ АЗ МУВОЗИНАТ МЕБАРОЯД, КИ МО МАСЪУЛИЯТИ ИНТИХОБӢ МЕКУНЕМ. Покӣ муҳим аст. Муҳим аст, ки ҳама чизе, ки аз он хӯрок мехӯред — коса ва табақ — тоза бошад. Ҷониби берунии онҳо низ бояд шуста шавад. Исо дид, ки онҳо беруни коса ва табақро бодиққат тоза мекарданд, аммо дарунашро пур аз тамаъкорӣ ва худхоҳӣ мегузоштанд.

Қисми дарунӣ дар ҳақиқат аз қисми берунӣ муҳимтар буд, зеро агар даруни коса ва табақ нопок мемонд, мушкилоти ҷиддӣ ба вуҷуд омада метавонист. Хӯроки дар он боқимонда метавонист қолаб занад ва хӯрдан аз коса ё табақи нопок кори ношоиста мебуд. Аз ин рӯ, Исо гуфт, ки аввал бояд даруни коса ва табақро тоза кард, он гоҳ беруни онҳо низ пок хоҳад шуд.

Албатта, ин як навъ масал буд. Ӯ дар бораи ҳаёти онҳо сухан мегуфт, аммо барои нишон додани ҳолати онҳо аз мисоли коса ва табақ истифода мебурд. Онҳо дар даруни худ пур аз тамаъкорӣ ва худписандӣ буданд, дар ҳоле ки аз берун кӯшиш мекарданд, ки худро парҳезгор нишон диҳанд.

Сипас Ӯ гуфт, ки вақте ҳаёт аз мувозинат мебарояд, ин ба масъулияти интихобӣ нисбат ба қабрҳо низ оварда мерасонад. Бинед, ки Ӯ дар ин ҷо чӣ мегӯяд: «Шумо ба қабрҳои сафедкардашуда монанд ҳастед, ки аз берун зебо менамоянд, аммо дар дарун пур аз устухонҳои мурдагон ва ҳар гуна нопокӣ мебошанд».

Сафед кардани қабрҳо дар ҳаёти яҳудиён дар замони Исо аҳамияти калон дошт, зеро мувофиқи шариат ҳар касе, ки ба чизе вобаста ба ҷасади мурда даст мерасонд, нопок ҳисобида мешуд. Баъд ӯ бояд маросимҳои муайяни покшавиро мегузашт, то дубора ба ҷомеа қабул карда шавад. Аз ин рӯ, ба ҷойҳои дафн бояд бо эҳтиром муносибат мекарданд ва онҳо бояд хуб нишон дода мешуданд. Ин, бешубҳа, кори дуруст буд.

Исо қабрҳоро ҳамчун мисоли ҳаёти онҳо истифода бурд. Онҳо аз берун одил менамуданд, аммо дар дарун пур аз риёкорӣ ва беқонунӣ буданд. Онҳо танҳо ба беруни худ ороиш медоданд ва ба даруни худ аҳамият намедоданд. Сафед кардани қабрҳо даруни онҳоро тағйир намедод. Ҷасадҳои мурда ҳанӯз дар он ҷо буданд ва онҳо нопок буданд. Пас, бо зебо ва пок нишон додани зоҳир, шумо даруни худро ислоҳ намекунед.

Ин ҳамон чизест, ки онро масъулияти интихобӣ меномем: барои зоҳир кореро кардан, ки бояд барои дарун анҷом дода шавад. Агар инсон танҳо бо зоҳир машғул шавад, ҳаёти ӯ аз мувозинат мебарояд.

Аз ин рӯ, мо бояд ба ҳаёти худ бодиққат назар кунем, то дар итоаткории худ интихобӣ набошем ва адолат, марҳамат ва имонро нодида нагирем; то дар масъулиятҳои худ

интихобӣ набошем ва даруни худро пур аз бадӣ нагузорем, дар ҳоле ки кӯшиш мекунем танҳо зоҳири худро пок намоем.

Бо файзи Худо мо бояд итоаткории комил нишон диҳем ва ҳамаи масъулиятҳои худро иҷро намоем.